

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove)

„Osânditul diavol este pricina bolilor din trupul oamenilor”

Sfântul Chiril al Alexandriei

Și învăța Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Și iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum; iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta. Și și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. (Luca 13, 10-13)

Iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă. Starea sa poate fi de mare folos duhovnicesc celor care înțeleg că trebuie să culegem cele folositoare din fiecare colțisor. Prin ceea ce se petrecuse cu ea, vedem că diavolul capătă uneori putere asupra unor persoane care cad în păcat și care nu se mai străduiesc să viețuiască în fapte cucernice. Acela ce este stăpânit de diavol, se îmbolnăvește de boli trupești pentru că pe diavol nu-l încântă nimic altceva chinurile și cruzimile... Osânditul

diavol este pricina bolilor din trupul oamenilor, numai că mărturisim că Adam a greșit el însuși prin fapta sa și, prin aceasta, trupul nostru a devenit predis-

pus slăbiciunilor și stricăciunii.”

(Sfântul Chiril al Alexandriei,
Comentariu la Luca, Omilia 96,
Sursa: doxologia.ro)

Banul stăpânește lumea și totuși, multe nu sunt de vânzare

Pr. Iosif TRIFA, Mai lângă Domnul meu

O gazetă engleză a pus odată cititorilor săi întrebarea: „Ce este aurul?”. Pentru răspunsul cel mai bun s-a pus un premiu de câteva mii de lire. Răspunsul cel premiat a fost acesta: „Aurul este un pașaport universal” (bun pentru toate țările din lume).

Poți descurca cu el toate granițele și toate ușile. Poți intra cu el oriunde. Dar nu poți intra cu el în Rai. Ușa raiului n-o poți descurca cu aurul.

Cu aurul poți cumpăra orice, dar Împărăția lui Dumnezeu și mântuirea sufletului nu le poți cumpăra. Produce aurul orice: case, haine, scumpeturi, prieteni.

Un singur lucru însă nu poate produce: pace, bucurie și fericire adevărată. Cu banii poți cumpăra mâncare, dar nu și pofta de mâncare. Poți cumpăra perne moi, dar nu și somnul. Poți cumpăra medicamente, dar nu și sănătate. Poți cumpăra multe cărți, nu însă și minte. Poți câștiga mulți prieteni, nu însă și credința și prietenia lor statornică. Poți cumpăra multe desfătări, nu însă și fericire adevărată. Poți cumpăra cu bani multe desfătări și lucruri lumești, dar nu poți cumpăra cu ei fericirea cea adevărată și mântuirea sufletului tău.

Sursa: apostolatintarafagasului.blogspot.ro

Sfântul Nicolae - simbol al blândeții și bunătății

† DANIEL, Patriarhul României

Cuvântul Preafericitului Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la spectacolul „Sfantul Nicolae în mijlocul copiilor” – organizat de Sectorul învățământ și activități cu tineretul al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Palatul Patriarhiei, joi, 05 decembrie 2013:

„Fiti milostivi, precum Tatăl vostru Cel din ceruri milostiv este!” (Luca 6, 36)

Biserica a instituit un post de șase săptămâni, în care ne aflăm acum, ca pregătire pentru Sărbătoarea Nașterii Domnului sau a Crăciunului. Sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae este un popas duhovnicesc de intensificare a pregătirii noastre spirituale pentru a înțelege mai bine milostivirea, dărnicia și bunătatea lui Dumnezeu Tatăl, Care a trimis pe unicul Sau Fiu în lume din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor (Cf. Ioan 3, 16).

Toată această perioadă de pregătire pentru primirea Sărbătorii Nașterii Domnului, în care cea mai populară sărbătoare este cea a Sfântului Nicolae, este percepută în mod deosebit ca perioadă a bucuriei de-a dăru, ca răspuns al oamenilor la iubirea lui Dumnezeu arătată în Hristos, dar și ca manifestare duhovnicească a omului creat după chipul lui Dumnezeu-Dăruitorul sau Milostivul.

Sfântul Nicolae, unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți sfinți ai creștinismului, este un personaj real din istoria Bisericii, devenit peste timp simbol al bunătății sufletului, fiind numit „chip al blândeților”, mai ales pentru că a îmbinat smerenia cu dărnicia.

Născut în anul 270, a trăit mai întâi perioada de persecuții a Bisericii, în vremea împăraților Dioclețian (284-305) și Maximilian (286-305). Sfântul Nicolae a rămas orfan de mic și a fost crescut și educat de un unchi al său, care purta tot numele Nicolae și era episcop în cetatea Patara, din Asia Mică. Dobândind multă înțelepciune și râvnă pentru cele sfinte, a fost hirotonit episcop al cetății Mira din Lichia, unde a propovăduit cu îndrăzneală dreapta credință, fapt pentru care a fost persecutat și întemnițat.

Edictul de libertate religioasă din anul 313 al Sfântului Împărat Constantin cel Mare l-a găsit pe Sfântul Nicolae în temniță, de unde a fost eliberat. Este deci unul din marii sfinți ai Bisericii creștine care s-a bucurat de rolul protector al Sfântului Împărat Constantin cel Mare, într-o perioadă în care lumea era divizată încă între pagânism și creștinism.

Mai târziu, în anul 325, Sfântul Ierarh Nicolae s-a aflat între cei 318 Sfinți Părinți

Prin pilda vieții și a faptelor sale de milostenie, Sfântul Nicolae a inspirat o cultură a bunătății și dărnicii în toate popoarele creștine.

convocați de Împăratul Constantin cel Mare la primul Sinod ecumenic de la Niceea, unde a apărut învățătura Bisericii despre dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu în față rățacirii ereziei ariene, fapt pentru care a fost numit apoi și îndreptător sau apărător al credinței.

El a știut să arate dragoste față de Dumnezeu, apărând cu sfințenie învățătura ortodoxă și arătând dragoste față de aproapele, miluind o mulțime de oameni, că de pildă pe tatăl care avea trei fete sărace, pe corăbierii aflați în tumultul mării involburate și pe locuitorii Mirelor Lichiei, cărora le-a fost nu numai păstor sufletesc, ci și sprijinitor în vreme de foamete, prin chemarea miraculoasă a corabiei încărcată cu grâne – simbol al Bisericii, ca tezaur al bunătăților celor făgăduite.

Prin pilda vieții și a faptelor sale de milostenie, **Sfântul Nicolae a inspirat o cultură a bunătății și dărnicii** în toate popoarele creștine, mai ales acolo unde este cinstit cu multă evlavie, prețuit și iubit. Cultura această a bunătății și dărnicii s-a dezvoltat mai întâi fără programe sociale, și anume, ea s-a dezvoltat liturgic. Pomenind pe Sfântul Nicolae, citind viața lui din Sinaxar, cântând troparul lui, Biserica a imprimat duhul Sfântului Nicolae clerului, credincioșilor și chiar conducătorilor de popoare pe care i-a sfătuit să fie buni și milostivi cu cei săraci, singuri și neajutorați. Această cultură a bunătății sufletului, a

dărnicii și ospitalității, este cântată atât în colindele de Crăciun, dar și în scenetele care au fost prezentate aici. [...]

În limba română **bunicii** sunt considerați ca fiind, în general, darnici, iar maturitatea lor se vede în înțelepciune și în bunătate. Prin urmare, apelativele *bunicul* și *bunica* vin de la constatarea că aceștia sunt oameni buni. În unele părți ale țării noastre, bunica și bunicul se mai numesc „Bunul” și „Buna”. Însă, bunătatea aceasta a lor nu depinde de numărul cadourilor pe care le fac sau le-au făcut, ci este o stare a sufletului pașnic și smerit.

Cultura spirituală a dărnicii, a bunătății sufletului smerit este rezultatul, nu numai al imitării modelului Sfântului Nicolae, ci și al rugăciunilor lui și al rugăciunilor tuturor sfinților pentru îmbunătățirea și sfințirea vieții noastre. Deci să ne rugăm Sfântului Nicolae ca el să ne dăruiască bunătate din bunătatea sa primită de la Dumnezeu Cel Milostiv și Bun, pe Care-L laudăm în toate slujbele noastre ortodoxe zicând: „Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești”, adresându-ne lui Dumnezeu Tatăl. **Să cerem Sfântului Nicolae și tuturor sfinților ale căror nume le purtăm să ne învrednicească de bucuria bunătății sufletului ca dar de la Dumnezeu revărsat în noi pentru a fi cultivat permanent în relația cu semenii noștri. [...]**

(Sursa: patriarhia.ro)